

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 35/02-6

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. apríla 2002 predbežne prerokoval sťažnosť J. Š., bytom K. nad K., vo veci porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 2 a 3 a čl. 47 ods. 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky postupom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky pri vybavovaní jeho sťažnosti a uznesením Krajského súdu v Žiline z 31. októbra 2001 sp. zn. 10 S 18/01 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. Š. **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. marca 2002 doručená sťažnosť J. Š., bytom K. nad K. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou sťažovateľ namietal porušenie jeho základných práv a slobôd podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo spravodlivosti“) pri vybavovaní jeho sťažnosti zo 17. decembra 2001 a porušenie jeho základných práv a slobôd podľa čl. 46 ods. 2 a 3 a čl. 47 ods. 2 a 3

ústavy uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) z 31. októbra 2001 (správne 31. augusta 2001) sp. zn. 10 S 18/01.

Sťažovateľ uviedol, že ministerstvo spravodlivosti porušilo označené základné právo tým, že jeho sťažnosť nebola vybavená, a krajský súd porušil označené práva tým, že uviedol, že „podľa § 250b odst. 1 O. s. p. žaloba musí byť podaná do dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia správneho orgánu v poslednom konaní, pokiaľ osobitný zákon neustanovuje inak“, čo podľa sťažovateľa „je účelovo vedenou kamuflážou súdnou osobou na ospravedlnenie nespravodlivého rozhodnutia (...) spochybňuje moju identitu, rovnosť v konaní a tak poškodzuje moje práva a slobody (...)“.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy Slovenskej republiky ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 prvej vety ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd

právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ namieta porušenie označených základných práv (práva na súdnu ochranu, na právnu pomoc a na rovnosť účastníkov v konaní) podľa čl. 46 a čl. 47 ústavy jednak postupom ministerstva spravodlivosti pri vybavovaní jeho sťažnosti zo 17. decembra 2001 a jednak označeným uznesením krajského súdu.

Pokiaľ ide o námietky týkajúce sa ministerstva spravodlivosti, ústavný súd nezistil medzi uvádzanými skutočnosťami a namietaným porušením práva podľa čl. 47 ods. 3 ústavy priamu súvislosť, ktorá sa podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu vyžaduje na to, aby sťažnosť mohla byť prijatá na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 93/97, I. ÚS 31/98, I. ÚS 12/01). Zjavný nedostatok priamej súvislosti medzi namietaným postupom orgánu štátu a namietaným porušením základného práva alebo slobody má totiž za následok odmietnutie sťažnosti z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti už pri jej predbežnom prerokovaní.

Pokiaľ ide o námietky týkajúce sa uznesenia krajského súdu, ústavný súd zo spisu krajského súdu sp. zn. 10 S 18/01 zistil, že toto uznesenie, ktorým bolo konanie vo veci zastavené, bolo vydané 31. augusta 2001, sťažovateľovi doručené do vlastných rúk 23. októbra 2001 a v ten istý deň nadobudlo aj právoplatnosť. Krajský súd v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že rozhodnutie správneho orgánu č. 414/97 z 5. decembra 1997 nadobudlo právoplatnosť 13. decembra 1997 a rozhodnutie správneho orgánu č. 521/98 z 23. marca 1998 nadobudlo právoplatnosť 28. marca 1998 a že sťažovateľ v procesnom postavení žalobcu podal proti týmto rozhodnutiam žalobu až 22. marca 1999, t. j. až po uplynutí dvojmesačnej lehoty uvedenej v § 250b ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku.

Zo sťažnosti v tejto časti vyplýva, že sťažovateľ namieta porušenie označených práv uznesením krajského súdu, ktoré nadobudlo právoplatnosť 23. októbra 2001, teda dňom

jeho prevzatia sťažovateľom. Podľa doterajšej judikatúry ústavného súdu je však jednou zo zákonných podmienok pre prijatie sťažnosti podľa čl. 127 ústavy na ďalšie konanie jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, teda v lehote dvoch mesiacov od kvalifikovanej právnej skutočnosti (I. ÚS 38/98). Ústavný súd nemá pochybnosti, že toto ustanovenie napriek niektorým zmenám v príslušnej ústavnej úprave vykonávalo čl. 127 ústavy aj v čase podania tejto sťažnosti a rešpektovaním rovnováhy medzi potrebou ochrany základných práv a slobôd na jednej strane a potrebou ochrany princípu právnej istoty a nadobudnutých práv na strane druhej plnilo rovnaký účel, aký plnilo v období platnosti a účinnosti predchádzajúceho znenia tohto ustanovenia ústavy a aký plní aj jeho súčasné znenie.

Vzhľadom na to, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany ústavnosti, že podstatou tvrdení sťažovateľa o porušení označených základných práv a slobôd sú skutočnosti, ku ktorým došlo najneskôr dňom 23. októbra 2001, že v čase, keď bola ústavnému súdu predmetná sťažnosť podľa čl. 127 ústavy podaná, t. j. 1. marca 2002, už uplynula lehota ustanovená pre tento typ konania pred ústavným súdom a že odo dňa, keď došlo k tvrdenému porušeniu základného práva a slobody, mal sťažovateľ k dispozícii dostatočne dlhú lehotu na to, aby na ochranu svojich základných práv a slobôd využil ten právny prostriedok, ktorý mu ústava vo veci individuálnej ochrany základných práv a slobôd priznávala do 31. decembra 2001, bolo potrebné jeho sťažnosť posúdiť ako návrh podaný oneskorene.

Z týchto dôvodov ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. apríla 2002